

KATARÍNA
GILLEROVÁ
NIEKTO BLÍZKO MŇA

KATARÍNA
GILLEROVÁ
NIEKTO
BLÍZKO MŇA

KATARÍNA GILLEROVÁ

Niekoľko blízko mňa

Copyright © 2026 by Katarína Gillerová
Cover design © 2026 by Barbara Baloghová
Cover Photo © Shutterstock
Slovak Edition © 2026 by IKAR, a.s.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Slovenský spisovateľ,
Bratislava v roku 2026 ako svoju 2 843. publikáciu
v elektronickej podobe.

Editorka Anna Pokorná

Zodpovedný redaktor Marek Zákopčan

Technická redaktorka Renáta Hrabušická

Návrh obálky Barbara Baloghová

Prvé vydanie

Sadzba a zalomenie do strán DLX SLOVAKIA, s.r.o.

IKAR, a.s.

Miletičova 23, 821 09 Bratislava

www.ikar.sk | ikar@ikar

ISBN 978-80-575-1112-0

*Túto knihu venujem Zlatke Knollmayerovej,
svojej priateľke a nadšenej čitateľke
nielen mojich kníh. Fascinuje ma, ako
dokáže urobiť niekoľkostranový rozbor
postáv mojich románov, rozobrať ich
psychiku, príčiny konania a ich dôsledky,
a vždy tvrdí, že také príbehy pozná
zo skutočného života. Je to priateľka,
ktorá mi prišla do života až v poslednej
dekáde, keď už človek veľmi neočakáva,
že si s niekým novým tak dobre porozumie.
Dokážeme spolu prerozprávať hodiny,
nielen o knihách, ale aj o živote, zážitkoch,
stave spoločnosti a nádeji, bez ktorej sa nedá žiť.
Jej láskavý humor, múdre postrehy
a naše zaujímavé rozhovory sú pre mňa
vzácnym priestorom, kde sa svet na
chvíľu zastaví a veci dostanú väčšiu hĺbku.*

AUTORKA

J E S E N N É P O C I T Y

V ten ponurý novembrový deň som zamyslene podišla k oknu s rukami prekríženými na hrudi. Vonku sa povalovala plazivá sivá hmľa, zastierajúca výhľad na okolie. Jej vlhkosť sa vpijala do chodníkov pohlcujúcich svetlá pouličných lúč a siluety postáv v kabátoch, náhliacich sa domov.

Raz sa tá hmľa zdvihne a odkryje tajomstvá iných alebo dá príležitosť mne, aby som ich poodhalila, hoci sa mi možno niektoré z nich nebudú páčiť. Mnohí ich pochovali pod milosrdnou vrstvou zabudnutia už v detstve, inak by sa potkávali o bolestné spomienky každý deň svojho života.

Kto iný, ak nie ja, by to dokázal najlepšie pochopiť?

Hmlistý novembrový deň však nebol ponurý pre mňa, tešila som sa z návštevy kamarátky Bašky, ktorá k nám dobehla po dlhšom čase.

„Super, že sa naši dnes zastavili, zobrali malého a ja som mohla prísť za tebou,“ tešila sa Baška spokojne. „Dúfam, že im nezdemoluje byt... ak budú mať šťastie. Škoda, že v tomto počasí sa už nedá ísť na ihrisko.“

„Asi budú radi, ak im nepotrhá lanká na žalúziách ako minule,“ usmiala som sa pri spomienke na jej dvojročného syna Rudka.

„Mama povedala, že to bola náhoda, práve k nej prišla suseda, chvíľu sa zrozprávali,“ vysvetlila Baška. „A Rudko to využil na hranie sa so žalúziami.“

„Náhody občas menia životy, spájajú aj rozdeľujú... Ako u jedného klienta, čo prišiel k nám do firmy,“ poznamenala som. „Predstav si, po odchode do práce sa ešte vrátil domov po mobil a počul, ako manželka s niekým telefonuje a dohovára si schôdzku. Objednal si jej sledovanie.“

„To mi musíš porozprávať,“ zatvárila sa dychtivo.

Cítila som sa šťastná z kamarátkinej návštevy a zároveň trochu unavená z celého dňa. Možno z pochmúrneho počasia, možno z myšlienky, že čoskoro mám absolvovať prvú návštevu u Romanových rodičov. U jeho fungujúcej rodiny s dvoma rodičmi, kde určite padnú aj otázky o rodine, v akej som vyrástla ja.

Tá predstava mi nepripadala veľmi príjemná. Môžu Romanovi rodičia, ktorí žijú v dlhoročnom spokojnom vzťahu, porozumieť tomu, čo sa dialo u nás? Bola som presvedčená, že poviem len to najnutnejšie, lebo nechcem rozprávať o našej rodine, o jej rozpade pre otcov alkoholizmus a otrasnej chudobe pre jeho dlhy, ktoré sme museli splácať.

„Nerob z toho kovbojku, nie si v Texase,“ napomenula ma Baška, keď videla, s akým výrazom pozerám do otvorenej skrine. Pobavene listovala v maminom časopise, občas skontrolovala nejakú správu v mobile.

„Čo si si obliekla ty na prvú návštevu k budúcim svokrovcom?“ zaujímala som sa. „A nehovor mi, že si nerobila inventúru v skriniach.“

„Júúúj, a akú!“ zasmiala sa kamarátka. „Keď mi to Rudy oznámil, roztriasli sa mi kolená... a neskôr aj skrine. Oblečenie sa povalovalo všade po izbe, nemala som ani kam stúpiť... Tri hodiny som skúšala

rôzne kombinácie a napokon som to vyriešila kúpou nových šiat. Chcela som byť na Rudyho oslave narodenín najkrajšia, aby som na budúcich svokrovcov urobila najlepší dojem.“

Pri spomienke na Rudyho, muža jej života, sa jej rozžiarili oči. Pamätala som si z toho obdobia iba rôzne útržky z jej rozprávania, pretože v tom čase bola moja myseľ, celá moja bytosť zahľtená láskou k jednému mužovi. V porovnaní s príležitosťou byť s ním som všetko ostatné považovala za nepodstatné.

Boli sme obe zaľúbené a šťastné. Prvá láska však prešla krásne a plynulo do života iba u Bašky, u mňa sa skončila sklamaním.

„Moja návšteva u Romanových rodičov bude neformálna,“ vysvetlila som jej. „Žiadna oslava, dokonca ani oficiálny obed... len tak, na kávu a koláčik v sobotu poobede.“

„Oni ťa vlastne už poznajú,“ spomenula si Baška. „Stretli ste sa aj vtedy, keď Tiger ležal po havárii v nemocnici.“

„Áno,“ prikývla som. „A párkrát sme sa stretli na ulici, keď som šla s Romanom...“ Povzdychla som si. „Teraz sa však oficiálne zoznámia s priateľkou svojho mladšieho syna. Našťastie prítomnosť Tigra ako staršieho brata aj s jeho Simonou odľahčí atmosféru, takže na mňa nebude upretá celá pozornosť.“

„Simona Sawirová,“ poznamenala Baška, „bohatá pani, ktorá si odchytila Tigra a chová si ho ako v bavlnke.“ Irónia v jej hlase bola zjavná.

„On vyzerá veľmi spokojný,“ usmiala som sa. „A nebude to jej prvá návšteva u nich... Dokonca rodičia boli už párkrát aj u nej v Rakúsku.“

Z Baškinej tváre sa vytratil úsmev. „Len nech ten jej

bývalý zostane aspoň dvadsať rokov vo väzení,” poznamenala. „Zatiaľ deti vyrastú, nebude sa musieť báť, že ich niekam unesie.“

„Aspoň dvadsať,” prikývla som.

Kamarátka zaujala pohodlnú polohu na pohovke, pôsobila uvoľnene a spokojne. Malý Rudko bol u rodičov, mohla si na chvíľu vydýchnuť. A Rudy, basketbalista, dlhodobo vzdialený od rodiny, sľúbil priletieť pred Vianocami domov. Po dlhšom čase budú opäť nejaký čas spolu.

„Konečne z nás bude zase kompletná rodina,” nadchýnala sa Baška. „Veď malý ho ani nespozná... tak dlho ho nevidel.“ Zahľadela sa do okna. „Budúci rok majú viac trénovať doma, Rudko ho snáď prestane voľtať ujo.“

„A ty sa budeš mať ku komu pritúliť vo vašej vlastnej posteli a nie v nejakom hoteli,” doberala som si ju.

„Keď idem za Rudym, cítim sa ako za tínedžerských čias, keď som občas v piatok vynechala školu a vycestovala za ním na víkend do zahraničia,” prikývla Baška. „Teraz to už nie je také vzrušujúce, stále myslím na Rudka, či neplače, či ho naši zvládajú...“

„Isteže zvládajú, veď sú na neho dvaja,” upokojovala som ju. „A napokon, zatiaľ si za Rudym cestovala iba dvakrát za posledný polrok, to nie je tak veľa.“

Snažila som sa zníeť povzbudivo, uvedomovala som si však, že takýto život si nepredstavovala. Bola na všetko sama, keby nemala rodičov, už by asi do seba tlačila tabletky a bola na pokraji síl. Rudko bol náročné dieťa, plné energie a výmyslov.

„Veľmi mi chýba môj Rudy.” Baška si oprela hlavu a privrela oči. „Strašne ho milujem.” Jej manželovi sa práve muselo veľmi čkať. „Keď však príde po čase do-

mov, neviem, či má byť čo najviac so synom, alebo so mnou, aby sme stihli všetko, čo sme za jeho neprítomnosti zmeškali.“

Barborka, Baška, moja dôverná kamarátka, ktorá o mne vedela všetko. Za ňou som utekala vždy, keď som sa potrebovala vyrozprávať, keď sa mi zo sklamaní srdce roztrieštilo na tisíc kúskov, keď som mala pocit, že v mojom živote nastal koniec sveta, ale aj vtedy, keď som sa od šťastia vznášala s hlavou v oblakoch.

Dokázala som jej povedať aj veci, ktoré by som nikomu inému povedať nedokázala a ktorými som sa nemohla veľmi chváliť. Napríklad, čo sme s bratom vykonali otcovi, keď už odišiel od našej rodiny.

V istom období som však pred Baškou zo začiatku tajila svoj vzťah s trénerom džuda, zamilovaná do poslednej bunky svojho tela. Z tréningov ho poznala aj ona, a preto mi bolo trápne priznať sa jej, ako sa mi v jeho prítomnosti zatemňuje myseľ a srdce v hrudi búši ako šialené. V športovej hale som našla lásku nielen ja, aj ona tam stretla svojho Rudyho. Potom už bola opantaná iba ich vzťahom a jej víkendové cesty za ním som kryla pred jej prísnou mamou zdaním, že víkend trávime v dome pani Boženy, kolegyne mojej mamy. Zatĺkanie, občas aj nejaké klamstvo, na to som bola expert.

Udialo sa to však dávno, mala som sedemnásť, dnes som o desať rokov staršia a múdrejšia o poznanie, že milosrdný čas len potrebuje plynúť ako rieka odnášajúca na svojich vlnkách všetky bolesti sveta. Aj najväčšie sklamanie nás postupne posunie v živote ďalej, hoci v našom srdci vytvorí pamäťovú stopu už navždy.

Neboli sme si s Alešom súdení. Osud mu do cesty

poslal Ľubicu, sirotu vyrastajúcu v ich rodine, ktorá sa jej po smrti rodičov ujala. Po našom zoznámení sa chcel Aleš zo vzťahu vymaniť, hľadal spôsob, ako to urobiť čo najšetrnejšie. Ona však situáciu držala pevne v rukách, vedomá si výhody spoločného bývania.

Keď mu oznámila, že je tehotná, opustila som priesor budúcej rodinky, zanechala Aleša s ich ešte nenarodeným dieťaťom, zaplavená bolesťou až do špiku kostí. Rozlievala sa vo mne ako znečistená rieka, zanášajúca moje vnútro nezmývateľnou čiernou naplaveninou pri každej spomienke na neho.

Myslela som si, že sa to nikdy neskončí.

„Zamyslela si sa,“ upozornila ma Baška, keď som jej dolievala ovocný čaj.

„Spomenula som si, ako si sa zoznámila s Rudým a ako sme využívali dom pani Boženy, keď odcestovala,“ vysvetlila som.

„Aaach, to boli časy!“ povzdychla si Baška. „Pamätáš sa, ako mi mama našla antikoncepcné tabletky?“

„Na to sa nedá zabudnúť!“ zasmiala som sa. „Jej krik bolo počuť až za dverami...“

„A ty si to hneď duchaprítomne vzala na seba,“ naklonila sa ku mne. „Nechápem, ako sa dokážeš dostať z každej situácie... a hneď nájdeš riešenie.“ Pobavene sa rozosmiala. „Zachránila si mi vtedy život!“

„Občas by som potrebovala zachrániť aj seba,“ povzdychla som si. „Nie vždy sa mi to darí,“ pokrútila som hlavou.

„Ach áno, Aleš...“ Baška zatvorila časopis a uprela na mňa zhovievavý pohľad. „Keď si sa dokázala preniesť cez také sklamanie, s Romanom už zvládneš všetko. Vďaka Bohu, že ti prišiel do života taký skvelý muž.“

Pri spomienke na Romana sa mi v srdci rozžiarilo slnko. Chlapec, ktorého som stretla, keď som mala štrnásť a vystrašená v prvých kvapkách dažďa utekala pred Tigrom, postrachom sídliska. Vtedy som netušila, že je to jeho starší brat, čierna ovca rodiny. Potom sa naše cesty na dlhé roky rozišli a až náhoda nás znovu dala dokopy.

„Vieš, že Roman občas chodieval okolo nášho domu s nádejou, že ma tam stretne?“ nadhodila som. „Dúfal, že nájde dievča, ktoré zachránil pred zmoknutím...“

„... a poskytol ti pomoc pred zlým fantómom sídliska,“ dodala Baška. „Tiger bol naozaj postrach a iba ty si mala odvahu oponovať mu.“

„Ale potom som sa pri každej ceste do obchodu obzerala cez plece, či na mňa Tiger nestriehne niekde v okolí.“

Dažďové kvapky na tvári, splašené srdce, bijúce divoko v hrudi. A vďačnosť, že ma ten cudzí chlapec odviezol v aute... Aj keď som potom rýchlo zabudla na tých pár minút rozhovoru s ním.

Pretože do môjho života vstúpil iný muž. Aleš.

„Videla som minule na ulici jeho manželku, vraj sa vrátila z Nórska natrvalo,“ poznamenala Baška.

„Lubicu?“ nadvihla som obočie. „Možno z nich bude zase šťastná rodina.“

„Matka roka,“ ohrnula pery Baška. „Alebo lepšie, matka desaťročia! Tak strrrašne túžila žiť s ním, byť milujúcou ženuškou, rodiť mu deti, variť teplé večere, až jej z toho šiblo a zmizla mu do zahraničia.“

Baškina irónia ma pobavila. Odkedy som však spoznala ich dcéru, deväťročnú Lindu, viac než ironické hodnotenie Alešovho manželstva som si želala, aby

jeho deti našli v rodine istotu, ktorú tak veľmi potrebujú.

„Život prináša neuveriteľné situácie,“ poznamenala som. „Vidím to takmer každý deň v našej firme.“

„Občas sa na tom dá dobre pobaviť,“ zhodnotila Baška. „Napríklad ten pán, čo sa vrátil po niečo domov a počul manželku, ako si s niekým dohovára rande. Ako sa to skončilo?“

„Ešte nijako,“ pokrútila som hlavou. „Pracuje na tom Rasťo. Pán Navrátil, ako som ho nazvala, dal svoju manželku sledovať.“

Prišiel k nám zlomený muž, riadne vystresovaný, s uzlom kravaty vychýleným nabok, akoby bojoval s pocitom, že mu bolestivo zvierá krk. Mohol mať okolo štyridsaťpäť, upravený, pestovaný, udržiavaný starostlivou ženskou rukou. Tváril sa bezradne. Vošiel z ulice, neobjednaný.

„Som tu dobre v detektívnej kancelárii?“ spýtal sa.

Hugo Horan, šéf firmy FOLL DISCREET, zdvihol hlavu od stola spolu so svojím obočím a zahľadel sa na návštevníka. Potom prešiel zrakom na mňa. *Otvorila si mu len tak?* pýtal sa mlčky. Pokrčila som plecom a naznačila mu, aby si všimol mužov utrápený výraz.

„Ste tu dobre,“ odvetil Horan, „ale klienti sa zvyčajne objednávajú.“

„To som nevedel,“ poznamenal muž.

Šéf gestom ukázal na miesto pri stole oproti nemu. „Tak sa posadzte, keď ste už tu,“ súhlasil.

Pracovala som v tejto firme dlhé roky, už od čias, keď som chodila do školy. Zameriavala sa na detektívnu prácu a právne služby. FOLL bola skratka anglického slova follow – sledovať. Firma ponúkala aj mediačné služby a poradenstvo.

Muž bezmocne klesol na stoličku. „Chcem dať sledovať svoju manželku,“ vyslovil sťažka. „Chcem vedieť, s kým sa stýka, s kým ma podvádza.“

„Ako dlho ste spolu?“ zaujímal sa šéf.

„Pätnásť rokov,“ odvetil.

„Máte deti?“

Muž pokrútil hlavou. „Pokúšali sme sa roky...“ Prešiel si dlaňou po čele. „Ako mi niečo také mohla urobiť?“ zaúpel. „Veď som jej splnil každé želanie, všetko, čo som jej na očiach videl, zbožňoval som ju, odviezol autom, kam si zažehlala, lietal s ňou na exotické dovolenky, ochraňoval ju svojou láskou... Robil som všetko pre ňu, najlepšie, ako som vedel... A to napriek tomu, že naše manželstvo zostalo bezdetné.“

Dobré manželstvo, snažil sa, pomyslela som si.

„Čo sa konkrétne stalo?“ zasiahol Hugo Horan do jeho nárekov.

„Náhodou som sa vrátil domov a vypočul si, ako si dohovára schôdzku...“

„Znelo to dôverne?“ spýtal sa šéf.

Muž na sekundu zaváhal, v hlave si ten rozhovor prehrával znovu. „Najviac ma zarazilo, keď mu povedala, že manžel o ničom netuší,“ odvetil.

Vrátil sa po mobil, zabudol si ho po raňajkách na kuchynskom stole. Práve po ňom siahla a chcel zavolať na manželku, že už naozaj odchádza, keď z obývacej izby začul jej hlas. S niekým si dohovárala schôdzku.

„To mi vyhovuje,“ hovorila. „Manžel o ničom nevie, bude ešte v práci...“

Zarazene ustrnul. Takmer netrafil do vrečka, mobil mu vykĺzol z ruky a zachytil ho v poslednej chvíli.

„Prečo ste sa jej nespýtali priamo, o čo ide?“ zaujímal sa šéf.

Tá otázka mala v sebe viacero rozmerov, nebola položená náhodou. Odpoveď Hugovi Horanovi napovedala veľa. Vedel z nej zistiť, či situácia muža skutočne zaskočila, alebo mali partneri problémy už dlhšie a on bol dopredu rozhodnutý, že sa chce rozviesť a z výsledkov sledovania manželky sa snaží získať výhodu pri rozvode.

„Neviem...“ pokrčil plecom. Zatváril sa bezradne. „Možno som mal... Bol som v takom šoku, že som... že ani neviem, ako som odtiaľ vyšiel von. Vôbec si nepamätám, ako som naštartoval auto, ani cestu do práce...“

Nemá postranné úmysly, pomyslela som si. Situácia ho zasiahla nečakane, nič si nenahrával, nenastavoval pasce, zaskočilo ho, čo počul. Sedel tam zronený, na tvári výraz bezradnosti. Typický pre väčšinu klientov, ktorí sem prišli.

Šéf iba prikývol a poslal ma vytlačiť zmluvu a vypísať potvrdenie o prevzatí zálohy. Po odchode klienta vstal, chvíľu sa prechádzal po kancelárii. Potom zavolať Rasťa a poveril ho sledovaním pani Aleny.

„Fotku a všetky údaje ti prepošlem do mobilu,“ informoval ho. „Ak niekoho má, zistíme to do troch dní. Možno za ním odchádza v pracovnom čase, keď je režim u zamestnávateľa voľnejší, ak nie, určite sa s ním schádza po pracovnom čase.“ Pozrel sa na hodinky. „Večer ťa vystriedam. Keď mi klient pošle správu, že sú obaja doma, ja skončím, ty pokračuj zajtra ráno.“

„Založím spis pod názvom Navrátil,“ navrhla som šéfovi po Rasťovom odchode. „Keďže si vypočul, čo nemal, tým, že sa vrátil.“

Horan trochu pobavené prikývol. Zobral svoj zelený

zápisník a pod prezývkou si poznačil skutočné meno klienta.

„Kedy má prísť pani Starovská?“ spýtal sa. „Mal som z jej telefonátu zmiešané pocity.“

„Už tu mala byť,“ poznamenala som. „Možno si to rozmyslela. Spomínali ste, že pôsobila dosť nerozhodne...“

„Mám radšej rozhodných klientov, šetria môj čas,“ zašomral a prisunul si k sebe niekoľko správ, ktoré som mu predtým predložila na podpis. Ja som ich prepísala zo zvukových záznamov, on ich všetky dôkladne prečítal ešte v počítači a teraz ho čakala rýchla kontrola, kým ich odovzdá klientom.

Hugo Horan bol prísny šéf, jeho pozícia voči mne však bola od určitého času mierne komplikovaná. V pracovnom čase sa nezmenilo nič, stále trval na svojich zásadách, no po práci sa stretával s mojou mamou a ich vzťah za niekoľko mesiacov nabral na intenzite. Mama väčšinu týždňa bývala u neho vo vile na Kolibe, ale niektoré dni patrili iba nám dvom, v našom byte, mama a dcéra s krupicovou kašou v posteli pri telke, s klebietkami a so spoločnými spomienkami.

Horan si moju mamu všimol jedného dňa, keď sme sa vrátili zo služobnej cesty, unavení a vystresovaní z akcie, od ktorej záviselo, či zachránilme ženu s deťmi pred obavami, že jej manžel zamýšľa deti uniesť. Akcia kvôli Simone Sawirovej.

Vystúpila som z auta a mama, idúca z práce domov, zamierila za mnou. Netušili sme, že Huga Horana, ktorý sa s ňou práve zoznámil a prehodil pár slov, očaril jej zjav, úsmev a srdečný prejav.

Stretnutie trvalo možno päť minút, bolo však zasadené v správnom čase na správnom mieste. Mama v ele-

gantných letných šatách a krátkom saku ho dokonca pozvala k nám na kávu, čo šéf kvôli únave zdvorilo odmietol. Zostala mu však v myšlienkach s poznaním, že po dlhých rokoch po rozvode ho nečakane upútala iná žena.

Keby sa takéto stretnutie uskutočnilo pred dvanásimi rokmi, nedopadlo by nijako. Vtedy sme mali zlé obdobie, žili z ruky do úst a splácali otcove dlhy. Mama v zime nosila starý obnosený kabát, nové veci sme potrebovali my s bratom. Teda, nové... Väčšinou zo secondhandu, aj na tie sme potrebovali akciu „dnes každý kus za jedno euro“. Nemala na kaderníka ani na elegantné topánky, šaty nosila niekoľko rokov, kým sa nerozpadli. Alebo kým jej kamarátka, kolegyňa Božena, neposunula niečo zo svojho šatníka.

Keď už sme s bratom začali pracovať a konečne splatili otcove dlhy, mohla aj mama postupne vyhadzovať staré veci zo skrine a meniť sa na krásneho motýľa.

Rozmary, ako sme nazývali všetko, na čo sme nemali, sme si konečne mohli dovoliť aj my. Aj maslový chlieb so šunkou, aj pizzu z reštaurácie alebo nové topánky.

Pomaly sme vymenili starý, otlčený, rozpadávajúci sa nábytok a zútlunili byt našej trojčlennej rodiny, držiacej spolu celé tie biedne roky. Myslím si, že ešte ani vtedy si mama netrúfala na nový vzťah, mužom sa vyhýbala. Boli sme chudobní, ale zároveň šťastní, oporou jeden druhému.

Až Hugo Horan dokázal prelomiť maminu nedôveru voči mužom, aj keď to vôbec nebolo ľahké...

„Klientka už ide,“ upozornil ma šéf.

Ozvalo sa krátke zazvonenie a ja som šla otvoriť. Návštevníčka, nová potenciálna klientka, mala nízku postavu, svetlomodré oči a na hlave klobúčik, spod neho

jej vykúkali sivé vlasy. Pôsobila ako babička z rozprávky. Podľa výzoru mohla mať okolo osemdesiat rokov, so živým pohľadom a váhavým krokom cupotala k šéfovi.

Usadila som ju oproti nemu. Hugo Horan si ju zvedavo prezeral. V telefóne sa pýtala na detektívne služby.

Pani Cecília.

„Chcem vedieť, kam chodí môj syn... aby ste to zistili,“ začala. „Ak si našiel frajerku...“ pokrútila hlavou, akoby to vopred odmietala, „som odhodlaná prepísať svoj byt na vnúčatká a jeho...“ Nasucho prehltla. „Jeho vydedím.“ Vyhlásila to tak odhodlane, že sa o jej rozhodnutí nedalo vôbec pochybovať.

„Prečo si myslíte, že má frajerku?“ zaujímal sa šéf.

„Chodí domov neskoro...“ Hlas jej trochu zneistel. „Má dobrú ženu, dve deti, novú, dobre platenú prácu...“ Z kabelky vybrala bavlnenú vreckovku a utrela si nos. „Nevesta mi už viackrát spomínala, že odkedy zmenil zamestnanie, vyhovára sa na priveľa povinností.“

„Väčšinou to tak býva,“ poznamenal šéf. „Na novom mieste treba zo začiatku viac zabrať.“

„Správa sa trochu... zvláštne,“ naklonila hlavu nabok.

„Ako zvláštne?“ snažil sa šéf o bližšie spresnenie.

„Je taký... roztržitý, akoby ponorený do svojich myšlienok... Predtým nikdy taký nebol, viac sa venoval rodine. Moja nevesta nevie, že som tu,“ zdôraznila pani Cecília. „Chcem to vyriešiť sama... dohovoriť synovi, nech dostane rozum... Ja som s jeho otcom žila vyše päťdesiat rokov bez akýchkoľvek škandálov...“

Hlas jej celkom zanikol v posledných slabikách. Si-

vé pramene vlasov spod klobúčika sa jemne chveli, oči jej zvlhli. Rukou si prikryla ústa. Pôsobila ešte krehkejšie, útle plecía zvesené...

Ak je jej tušenie správne, prežije ešte veľa bezsených nocí.

Prisadla som si k nej, pohladila ju po ramene a opatrne prisunula bližšie pohár minerálky. Vedela som, že to pohladkanie je proti pravidlám a pristane na mne šéfov karhavý pohľad, bolo mi to však jedno. On to nepokladal za profesionálne, a aj keď som s ním súhlasila, dnes mi to nedalo. Veľa matiek si musí prejsť bolesťou, keď sa dozvie, že rodina jej dospelého potomka sa rozpadá. Je ťažké zmieriť sa s tým, je zraňujúce prežívať to spolu s vnúčatami...

Pani Cecília sa hltavo napila. Šéfov zrak na mne spočinul dlhšie. Pripadal mi viac zamyslene než vyčítavo.

„Treba zložiť zálohu,“ vyslovil. Zdalo sa mi, že v jeho hlase zaznel ospravedlňujúci tón. Pred touto staršou, znepokojenou mamou sa asi cítil trochu previnilo, čo bolo uňho nezvyčajné. „Možno to nepotrvá viac než tri dni,“ snažil sa ubezpečiť pani Cecíliu. Súhlasne prikývla.

Áno, pomyslela som si, ak má jej syn milenku a stretáva sa s ňou často, výsledok sledovania sa dosiahne rýchlo.

„Chcete zo sledovania aj fotografie?“ spýtal sa.

Pani Cecília sa na pár sekúnd zamyslela. „Netreba,“ pokrútila hlavou. „Len chcem vedieť, či sú moje obavy oprávnené. Nepredpokladám, že syn mi bude zapierať, stačí, keď mu poviem podrobnosti...“

Vypýtala som si od pani Cecílie údaje a zašla do kancelárie vytlačiť zmluvu a potvrdenie o prijatí zálohe. Šéf si preposlal z jej mobilu fotografiu jej syna.

„Začneme zajtra od jeho nového zamestnania,“ rozlúčil sa s ňou.

„To bude ono, tá nová práca,“ súhlasne prikývla. „Asi sa zoznámil s nejakou kolegyňou...“

Keď som za ňou zatvorila dvere, šéf zatelefonoval Tigrovi.

Uplynuli takmer dve hodiny, kým vstúpil do firmy v koženej bunde a s prilbou v ruke po tom, ako zaparkoval svoju motorku pred našou nízkou budovou. Všimla som si, že letnú bundu vymenil za teplejšiu, podšitú kožušinou. Zhodil ju zo seba a ledabolo prehodil cez operadlo prvej stoličky pri dlhom stole.

„Nazdar, princezná!“ kývol mi na pozdrav. Širokým gestom odsunul ďalšiu stoličku od stola a prisadol si bližšie k šéfovi.

„Ako si na tom?“ spýtal sa Horan. „Môžeš zobrať ďalšiu sledovačku?“

„Môžem,“ prikývol Tiger. „O čo ide?“

„Predpokladám dva, najviac tri dni,“ informoval ho šéf. Stručne mu vysvetlil, o čo žiada pani Cecília, s Tigrom nebolo treba viesť dlhé reči.

„To mi vyhovuje, rýchlovky mám rád,“ uškrnul sa a pobavene šibol po mne pohľadom.

„To ma neprekvapuje,“ poznamenala som sucho. Nepotešila som ho tým, aby som pohoršene pokrútila hlavou nad jeho dvojzmyslom. „Len čo na to hovorí tvoja Simonka?“ zatiahla som ironicky.

„Jej vyhovuje všetko, čo robím,“ so sebavedomým úškrnom sa vystrel dozadu, až operadlo stoličky zastonalo pod váhou jeho svalnatého tela, vypestovaného pravidelným dvíhaním činiek. „Hlavne, keď nie som v noci preč, vtedy je najšťastnejšia.“

Šéf zdvihol zrak od svojich poznámok. „Už ste skon-

čili, vy dvaja?“ zatváril sa prísne. „Poslal som ti do mobilu fotografiu objektu a všetky údaje. Začni zajtra pred jeho pracoviskom. Nedávno tam nastúpil, možno sa dal dokopy s nejakou kolegyňou alebo sa s niekým stretáva po práci, domov chodí neskoro.“

„To chodím často aj ja,“ zaškeril sa. „Keby ma Simona chcela dať sledovať, asi by sa nedoplatila.“

„Veď ona dobre vie, čím sa zaoberáš,“ pokýval hlavou šéf už miernym tónom. „Ako sa má? Deti sú v poriadku?“ zaujímal sa.

„Všetko je ok,“ vyslovil Tiger spokojne.

Aj vyzeral spokojne, vyrovnane. Zdalo sa, že sa konečne usadil, že našiel domov v domácnosti mamy dvoch detí, rodiny, ktorú po rozvoде obetavo chránil pred exmanželom, zamýšľajúcim odviezť deti preč.

Do tej akcie som bola zainteresovaná aj ja, pretože som si získala Simoninu dôveru. Keďže jej muž ešte pred rozvodom prišiel do našej firmy v snahe urýchliť rozvod pre jej trvalý nesúhlas, naznačil šéfovi, že ak sa nepodarí mediačné konanie, možno by vedel situáciu vyriešiť aj inak. Nevieme, či to myslel vážne, keď si pred ním odhrnul sako a ukázal zbraň.

Šéf okamžite odmietol konať v jeho veci, až kým Simona Sawirová napokon neprišla do firmy v snahe dohodnúť sa na rýchlom rozvoде a rozdelení majetku. Jej muž dosiahol svoje.

Nebola som priamo pri tom, šéf ma kvôli mojej bezpečnosti nepúšťa k všetkým prípadom ani na vyhotovenie poznámok v prítomnosti klientov. Som hlavne administratívna sila, aj keď som absolvovala kurz mediátora.

Dobre si však pamätám, ako Simona Sawirová tvrdo trvala na svojich požiadavkách a odmietala dohodu o roz-